

derigennem indtjene større Overskud. Derfor maa jeg vedblivende holde for, at det vil være skæbnesvangert, naar Lovgivningsmagten følger Handelsministeren paa dette Punkt med Hensyn til at slappe Likviditetsfordringen.

Ordføreren (Dalsgaard): Den højtærede Handelsminister udtalte om de Forandringer, der er vedtagne i det andet Ting i § 15 om Maanedsbalancerens Offentliggørelse, at de skyldtes, at det ikke var blevet trykt, saaledes som det var vedtaget af Landstinget, og det har man redderet i Folketinget. Det er jo kun en Formalitet, derfor omtalte jeg ikke disse Ændringsforslag, da jeg motiverede Udvalgets Stilling. Den højtærede Handelsminister bemærkede i denne Forbindelse, at han i Lovforslaget, som det blev forelagt, havde foreslaaet, at Maanedsbalancen skulde offentliggøres maanedlig i de Dagblade, som var fastsatte i Vedtægterne, men at Udvalget havde ment, at det for de mindre Bankers Vedkommende kunde blive for stor en Byrde med denne maanedlige Offentliggørelse, og derfor havde man ændret det. Derimod ønsker jeg at sige, at det var egentlig ikke Udvalgets Begrundelse, men man mente, at det var en unyttig Byrde at paalægge de smaa Provin banker Offentliggørelse af alle Maanedsbalancerne, fordi det havde ingen Interesse for deres Kunder eller for vedkommende Provinsavisers Læsere. Nu offentliggøres der jo ingen Maanedsbalance for de fleste af disse Provin banker, og de der gør det nu, vil vel blive ved dermed, ligesom de københavnske Banker sikkert vil vedblive dermed. Det vilde vel blive værst for den Bank, der vilde afvige fra den Praksis, den har fulgt i flere Aar; men for de fleste Provin bankers Vedkommende offentliggøres der ingen Maanedsbalance, og der er heller ingen Grund til at paalægge dem en saadan Offentliggørelse hver Maaned, hvis de ikke selv finder Anledning dertil. Det er Udvalgets Flertals Opfattelse, at det er tilstrækkeligt, at det sker kvartalsvis.

Endvidere skal jeg udtale min Glæde over, hvad den højtærede Handelsminister udtalte om Forstaaelsen af § 11 og Bankernes Likviditet. Det stemmede jo med den højtærede Ministers Udtalelse ved anden Behandling her i Landstinget og ligeledes ganske med de Udtalelser, jeg den Gang fremsatte. Saaledes som Lovforslagets § 11 er affattet, vil Bankerne forhaabentlig ikke i større Grad, end det nu

er Tilfældet; blive afskaaret fra at anbringe deres Midler i Kreditforeningsobligationer, og det betragter jeg som en stor Fordel. Og som Lovforslagets § 11 nu er affattet, vil den heller ikke tvinge Bankerne til i større Grad, end hidtil er sket, at anbringe en Del af deres Kapital uproduktivt, hvad de derimod vilde være blevet tvunget til efter Mindretallets Forslag ved anden Behandling; thi da skulde de 15 pCt. være anbragte enten i Kassebeholdningen eller i Anfordringstilgodehavender hos Nationalbanken eller hos udenlandske Banker; og hvis det skulde have nogen Betydning i Praksis, saa vilde det medføre, at Bankerne skulde have større Midler end tidligere anbragte paa denne Maade, hvad jeg gaar ud fra ogsaa var Mening efter den Vægt, det ærede sagkyndige Medlem (Schovelin) har lagt paa sit Ændringsforslag fra anden Behandling her, men saa vilde disse Midler jo være anbragte uproduktivt, netop fordi de skulde være betalbare paa Anfordring. Jeg kan altsaa fastholde mine Udtalelser fra anden Behandling og skal ellers kun endnu en Gang anbefale Lovforslaget, saaledes som det nu foreligger.

Schovelin: Til den højtærede Ordfører (Dalsgaard) skal jeg endnu blot sige, at jeg forstaa hans Standpunkt, som er, hvad jeg vilde kalde: et Kreditforeningspunkt og ikke som et Bankstandpunkt. Men han kan ikke have Lov til vedblivende at hævde, at det skulde være et Forsvar for hans Standpunkt og en Indvending imod mit, at hvis man fulgte det, som jeg havde kaldt for den virkelig nødvendige Likviditetsfordring, saa henlaa en større Del af Bankens Midler, som han kalder det, uproduktivt, hvorved han mener, at de ikke bliver bundet i Erhvervslivet. Dertil vil jeg sige, at en meget betydelig Del af de Midler, som Forretningslivet anbringer i Bankerne, anbringer de netop der for at holde disse Penge til Redø, for at de med kort Varsel kan hæves. Som Følge deraf maa de netop ikke anbringes fast i Erhvervslivet, thi hvis vedkommende forretningsdrivende havde haft den Hensigt at anbringe dem fast i Erhvervslivet, havde de haft hundrede andre Veje at gaa end at anbringe dem paa Anfordring.

Ordføreren (Dalsgaard): Hvordan Bankerne vil anbringe alle de paa Folio eller Kontokurant o. s. v. indsatte Midler, det bliver deres Sag. Men jeg mener, det